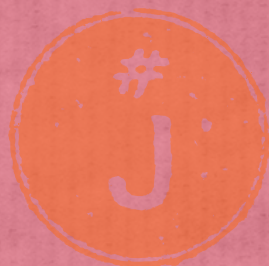

Joan Janer Rosselló

Desolació

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2014

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2014-G-R-0273-0213

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2014-G-R-0273-0213

© del text: Joan Janer Rosselló

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2014

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Janer Rosselló

Desolació

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2014

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2014-G-R-0273-0213

El glosat *Desolació*, de Joan Janer Rosselló, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al xxxvi Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castelltix 2014. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Desolació

Durant anys en què jo encara
desfilava per l'escola
al reflex d'una rajola
vaig veure la seva cara.
Ho record com si fos ara,
pareixia un gran tresor,
una melodia, un so;
cada pic que me mirava
pareixia que em faltava
un batec dins el meu cor.

Allota alta i ben plantada
pareixia una donzella
jo atrevit li alç una cella,
s'adonà que m'agradava;
p'ro la sort no acompanyava,
l'amor em volgué posar a prova:
jo vaig caure dins la llova
com una au desesperada
que cerca per l'encontrada
respostes dins una cova.

Ella sabia que jo
enamorat d'ella estava
i que amb força l'estimava
fins al punt de tenir por.
Ets la joia del meu cor
que s'apodera i s'afanya
ets la flor de la muntanya
que engresca ma trista vida
ets tu l' allota atrevida
que dins ma vida m'enganya.

Record aquella mirada
tan dolça que ella em va fer,
semblava que un mariner
em deixà àncora clavada
i de sort sols em quedava
la trista i dolguda escata,
el meu cor de pena esclata
enamorat, boig per tu,
plor i don bé per segur
que aquest amor sols em mata.

Mon amor li declarava
passat un temps d'agonia,
de sobte ella em responia
les mans a mi m'agafava:
em digué que m'estimava,
que sempre seria així
emperò que el seu destí
molt diferent s'escrivia
i que amb mi mai sortiria
tot per no fer-me patir.

DESOLACIÓ

Jo dolgut em vaig quedar
encara en pensar-hi plor,
se sent bramular el qui mor,
ja em senten a mi bramar;
m'agenoll dins el pinar
davall l'ombra d'una alzina
mirant l'aigua cristallina
d'aquell vell abeurador
pensant amb el gran amor
que em deixà l'hermosa nina.

Els cabells semblaven d'or
era hermosa com el mar.
No la deix jo d'estimar,
és per mi com un tresor.
S'apodera del meu cor
com la pluja dins la terra
que se filtra i be s'aferra
deixant marca per les roques
alimentant rels i soques
d'arbres del pla i la serra.

He pensat moltes vegades
que altra més que ella no vull.
Tenc el cap fet un embull,
em juga males passades.
Tenc les branques destrossades
que brosten de dins ma soca,
perd l'humor, xerrera poca...
De sobte s'ha fet de nit,
sembla que mor el que escric,
he quedat com una roca.

JOAN JANER ROSSELLÓ

Voltors de la tramuntana
illuminau-me la vida
feis que sigui divertida,
feis que torni cobrar gana,
que he perdut la joventana,
la que marca el meu camí
i ara ha fuita sols de mi
com l'oronella que vola...
Som la persona que plora
i ha d'acceptar el seu destí.

